

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 372/2011-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. augusta 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti M., a. s., B., zastúpenej advokátkou Mgr. G. H., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obo 144/2010 z 27. januára 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti M., a. s., o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. júna 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti M., a. s., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obo 144/2010 z 27. januára 2011 a ktorou žiadal sťažovateľ vydať tento nález:

„Základné právo spoločnosti M., a. s. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách boli rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 27. 01. 2011, sp. zn. 5 Obo/144/2010 porušené.

Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 27. 01. 2011, pod sp. zn. 5 Obo/144/2010 sa v časti, ktorou Najvyšší súd potvrdil rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30. 04. 2008, č. k. 6 Cb/1040/1996-1027 vo výroku, ktorým prvostupňový súd zamietol žalobu Sťažovateľa proti odporcovi v 5/ rade a zaviazal Sťažovateľa na náhradu trov konania odporcu v 5/ rade vo výške 20.155,35 Eur (607.200,- Sk) zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

Spoločnosti M., a. s. sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 10.000,- Eur, ktoré je Najvyšší súd SR povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Najvyšší súd SR je povinný zaplatiť spoločnosti M., a. s. náhradu trov konania vo výške 1.838,25 €.“

Ako vyplýva z obsahu sťažnosti doručenej ústavnému súdu a spisu Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Cb 1040/1996, ktorý si ústavný súd pripojil pre účely rozhodovania o sťažnosti, v tomto konaní sa domáhala pôvodne S. zaplataenia súm 9 548 890,30 Sk, 3 495 323,60 Sk a 2 990 Sk s príslušenstvom proti pôvodne siedmim žalovaným, pričom žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že podľa úverovej zmluvy č. 30/795100-1 z 30. decembra 1992 poskytol spoločnosti G., s. r. o. (ďalej len „dlžník“), úver 10 000 000 Sk s lehotou splatnosti do 30. novembra 1998, pričom účelom úveru bolo použitie finančných prostriedkov na výstavbu malých vodných elektrární. Žalované sumy pozostávali z istiny úveru, nesplatených úrokov, sankčných úrokov a nezaplatených sadzobníkových poplatkov za vedenie účtu. Vyhlásenie o ručení k úverovej zmluve urobili ako ručiteľia Ing. J. K., M. H., Ing. V. B., K. S. (každý prevzal ručenie za splatenie záväzku do výšky 1 000 000 Sk) a spoločnosť S. – P., s. r. o. (prevzala ručenie za splatenie záväzku

vo výške 5 000 000 Sk). Žaloba smerovala proti dlžníkovi a všetkým ručiteľom. V priebehu konania došlo k zániku dlžníka jeho výmazom z obchodného registra (k 15. septembru 2004) potom, ako bol návrh na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok právoplatne zamietnutý pre nedostatok majetku uznesením krajského súdu č. k. 1 K 234/97-42 z 3. novembra 2003. Krajský súd konanie proti dlžníkovi zastavil. Vo veci rozhodol prvý raz rozsudkom č. k. 6 Cb 1040/1996-197 z 5. novembra 1999 tak, že žalobu proti ručiteľom zamietol. Tento rozsudok bol zrušený uznesením najvyššieho súdu č. k. 7 Obo 74/2000-250 zo 6. júna 2000 a vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie. Pôvodný žalobca medzičasom ako postupca postúpil pohľadávku zmluvou o postúpení pohľadávok s účinnosťou od 22. decembra 1999 na K., š. p. ú., ako postupníka. Podaním doručeným krajskému súdu 23. januára 2004 oznámila S., a. s., že pohľadávku ako postupca postúpila zmluvou z 23. januára 2004 sťažovateľovi ako postupníkovi. Uznesením krajského súdu č. k. 6 Cb 1040/1996-375 z 30. novembra 2006 pripustil krajský súd, aby z konania na strane navrhovateľa vystúpila S., a. s., a na jej miesto vstúpil sťažovateľ. Sťažovateľ v konaní pokračoval ďalej proti zostávajúcim žalovaným – ručiteľom, a to Ing. J. K. (ďalej len „žalovaný v 1. rade“), M. H. (ďalej len „žalovaný v 2. rade“), Ing. V. B. (ďalej len „žalovaný v 3. rade“), K. S. (ďalej len „žalovaný vo 4. rade“) a spoločnosti S. – P., s. r. o. (ďalej len „žalovaný v 5. rade“).

Krajský súd rozsudkom č. k. 6 Cb 1040/1996-1027 z 30. apríla 2008 zaviazal každého zo žalovaných v 1. – 4. rade zaplatiť sťažovateľovi 1 000 000 Sk a nahradiť spoločne a nerozdielne trovy konania v sume 1 154 866 Sk, avšak žalobu voči žalovanému v 5. rade zamietol a uložil sťažovateľovi povinnosť nahradiť žalovanému v 5. rade trovy konania vo výške 607 200 Sk. Považoval za preukázané, že pôvodný žalobca pri poskytovaní úveru nerešpektoval vlastné interné predpisy, neobmedzil poskytnutie plnenia iba na úhradu záväzkov dlžníka, tak ako to bol povinný urobiť, pričom práve to považoval súd za jednu z výrazných okolností, ktoré zavinili, že pohľadávku nemôže uspokojiť dlžník. Takýto veriteľ (pôvodný žalobca) nemôže požívať súdnu ochranu pri uplatnení práva voči ručiteľom, pretože by to bolo v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku (§ 265 Obchodného zákonníka). Z tohto dôvodu krajský súd zamietol žalobu voči žalovanému v 5. rade (o zaplatenie 5 000 000 Sk). Vo vzťahu k žalovaným v 1. – 4. rade však žalobe vyhovel, pretože tieto osoby neboli iba ručiteľmi, ale aj spoločníkmi a konateľmi dlžníka

a krajský súd dospel k záveru, že finančné prostriedky získané dlžníkom z úveru boli použité sčasti aj na neznámy účel. Vo vzťahu k žalovaným v 1. – 4. rade neboli preto splnené podmienky na odopretie výkonu práva veriteľa voči týmto ručiteľom. Každého zo žalovaných v 1. – 4. rade zaviazal krajský súd na plnenie iba do výšky 1 000 000 Sk z dôvodu, že takto bol obmedzený ich ručiteľský záväzok.

Proti rozsudku krajského súdu č. k. 6 Cb 1040/1996-1027 z 30. apríla 2008 podali odvolanie žalovaní v 1., 3. a 4. rade a proti výroku o zamietnutí žaloby voči žalovanému v 5. rade a výroku o povinnosti sťažovateľa nahradiť trovy konania žalovanému v 5. rade podal odvolanie sťažovateľ. Žalovaný v 1. rade, ktorému krajský súd nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov uznesením č. k. 6 Cb 1040/1996-1086 zo 6. októbra 2008, podal odvolanie i proti tomuto uzneseniu.

O podaných odvolaniach rozhodol najvyšší súd rozsudkom č. k. 6 Obo 156/2008, 6 Obo 157/2008-1101 z 18. júna 2009 tak, že rozsudok i uznesenie krajského súdu potvrdil ako vecne správne, sťažovateľovi priznal náhradu trov odvolacieho konania proti žalovaným v 1., 3. a 4. rade a žalovanému v 5. rade náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Proti rozsudku najvyššieho súdu č. k. 6 Obo 156/2008, 6 Obo 157/2008-1101 z 18. júna 2009, avšak iba proti tej jeho časti, ktorým bol potvrdený výrok rozsudku krajského súdu o zamietnutí žaloby sťažovateľa a výroku o povinnosti sťažovateľa nahradiť trovy konania žalovanému v 5. rade, podal sťažovateľ sťažnosť ústavnému súdu pre porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru. Ústavný súd nálezom č. k. IV. ÚS 229/2010-45 z 9. novembra 2010 konštatoval, že rozhodnutím najvyššieho súdu v tejto časti došlo k porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru; vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovelo. Zrušil rozsudok najvyššieho súdu v časti, ktorou potvrdil rozsudok krajského súdu sp. zn. 6 Cb 1040/1996 z 30. apríla 2008 vo výroku, ktorým prvostupňový súd zamietol žalobu sťažovateľa voči žalovanému v 5. rade a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd konal znova vo veci ako súd odvolací (avšak už iba o odvolaní sťažovateľa proti výroku o zamietnutí žaloby voči žalovanému v 5. rade a výroku

o povinnosti sťažovateľa nahradiť trovy konania žalovanému v 5. rade rozsudku krajského súdu č. k. 6 Cb 1040/1996-1027 z 30. apríla 2008). Rozhodol rozsudkom sp. zn. 5 Obdo 144/2010 z 27. januára 2011 a znova potvrdil prvostupňový rozsudok v jeho napadnutej časti (t. j. vo vzťahu medzi sťažovateľom a žalovaným v 5. rade, keďže vo vzťahu medzi sťažovateľom a žalovanými v 1. – 4. rade bolo už prv právoplatne rozhodnuté) ako vecne správny. O trovách konania rozhodol tak, že sťažovateľovi uložil nahradiť žalovanému v 5. rade trovy odvolacieho konania vo výške 0 €. Ako vyplýva z odôvodnenia tohto rozsudku, najvyšší súd „z výpisu z obchodného registra Okresného súdu Košice I. zistil, že žalovaný v 5/ rade bol od 24. septembra 2009 vymazaný z obchodného registra a týmto dňom zanikol“. Tento výpis z obchodného registra je založený na čl. 1158 – 59 spisu a je v ňom ako dôvod výmazu uvedené „ex offio výmaz“ a ako právny dôvod zrušenia: „rozhodnutím súdu o zrušení obchodnej spoločnosti bez likvidácie podľa § 68 ods. 3 písm. c) Obchodného zákonníka z dôvodov podľa § 68 ods. 6 Obchodného zákonníka“.

Na rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo 144/2010 z 27. januára 2011 je vyznačená doložka o jeho právoplatnosti dňom 2. mája 2011.

Sťažnosť doručenu ústavnému súdu smerujúcu proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo 144/2010 z 27. januára 2011 na porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru odôvodnil sťažovateľ tým, že najvyšší súd vo veci rozhodol napriek tomu, že sa v odvolacom konaní vyskytla neodstrániteľná prekážka konania, keďže žalovaný v 5. rade zanikol výmazom z obchodného registra 24. septembra 2009. Najvyšší súd mal preto (podľa názoru sťažovateľa iba odvolacie) konanie vo vzťahu medzi sťažovateľom a žalovaným v 5. rade zastaviť podľa § 107 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Aj v zmysle jednotnej judikatúry nedostatok právnej spôsobilosti je neodstrániteľnou prekážkou občianskeho súdneho konania a súd nemôže ďalej konať s právnickou osobou ako žalovaným účastníkom konania, ktorý výmazom z obchodného registra už neexistuje (napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo 172/2008). Zánik žalovaného v 5. rade pred rozhodnutím najvyššieho súdu bol navyše najvyššiemu súdu známy, čo je zrejmé z toho, že túto skutočnosť uviedol vo svojom rozhodnutí. Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd napriek uvedenému vo veci meritórne rozhodol vedome v rozpore so zákonom, a to z dôvodu, aby zamedzil sťažovateľovi uplatniť si práva vyplývajúce mu zo zákona

č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“) – sťažovateľ totiž podľa právoplatného rozsudku krajského súdu uhradil žalovanému v 5. rade trovy konania vo výške 20 155,35 €. Táto suma predstavuje škodu, ktorá vznikla sťažovateľovi a ktorú si už nemôže vymáhať od žalovaného v 5. rade, ale má v úmysle ju vymáhať podľa zákona o zodpovednosti za škodu. Rozhodnutie najvyššieho súdu formálne a nezákonne potvrdzujúce povinnosť sťažovateľa zaplatiť žalovanému v 5. rade náhradu trov konania poškodzuje sťažovateľa aj tým, že jeho zrušenie prostredníctvom mimoriadneho opravného prostriedku môže sťažovateľ dosiahnuť iba za cenu vysokých finančných nákladov (vysoký súdny poplatok a povinnosť právneho zastúpenia) navyše bez možnosti vymoženía ich náhrady ako trov konania. Svojoľnosť rozhodnutia najvyššieho súdu nespočíva však iba v tom, že vo veci meritórne rozhodol, hoci bol povinný konanie zastaviť, ale aj v tom, že je v rozpore s právnym názorom ústavného súdu vysloveným v náleze č. k. IV. ÚS 229/2010-45 z 9. novembra 2010 a navyše nemá oporu ani vo výsledkoch vykonaného dokazovania. V závere sťažnosti sťažovateľ poukázal na to, že si je vedomý toho, že proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo 144/2010 z 27. januára 2011 je prípustné dovolanie podľa § 237 písm. b) OSP, avšak je toho názoru, že v zmysle § 53 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ide o prípad, v ktorom ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti napriek uvedenému, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal opravné prostriedky, ktoré mu zákon poskytuje a na použitie ktorých je oprávnený z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Tieto dôvody hodné osobitného zreteľa podľa tvrdenia sťažovateľa spočívajú v tom, že rozsudok najvyššieho súdu je prejavom absolútnej vedomej svojoľle, a nie prípadom pochopiteľného omylu súdu; najvyšší súd opakovane porušil práva sťažovateľa napriek skoršiemu rozhodnutiu ústavného súdu; rozhodol po vecnej stránke v rozpore s nálezom ústavného súdu, ktorým bolo zrušené jeho skoršie rozhodnutie; konal tak, aby zamedzil možnosti uplatnenia náhrady škody sťažovateľom postupom podľa zákona o zodpovednosti za škodu, a ak by mal sťažovateľ vo veci podať dovolanie, vznikli by mu tým vysoké trovy bez možnosti ich náhrady od žalovaného v 5. rade.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 237 písm. b) OSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania.

Sťažovateľ sa sťažnosťou doručenou ústavnému súdu domáha konštatovania porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 144/2010 z 27. januára 2011. Dôvodí v prvom rade tým, že tento rozsudok najvyššieho súdu ako meritórne rozhodnutie vo veci nemal byť vôbec vydaný a konanie (vo vzťahu medzi sťažovateľom a žalovaným v 5. rade) malo byť v štádiu odvolacieho konania zastavené podľa § 107 ods. 4 OSP (podľa ktorého, ak po začatí konania zanikne právnická osoba, súd pokračuje v konaní s jej právnym nástupcom, a ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví), pretože žalovaný v 5. rade po rozhodnutí krajského súdu zanikol výmazom z obchodného registra bez právneho nástupcu.

Z uvedeného je zrejmé (a ako vyplýva zo sťažnosti, je si toho vedomý aj sťažovateľ), že zákon účinne poskytuje sťažovateľovi v jeho prípade na ochranu jeho základných práv opravný prostriedok, na ktorého použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Týmto opravným prostriedkom je dovolanie v zmysle § 237 písm. b) OSP.

Základným ústavným predpokladom podľa citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy na vznik právomoci ústavného súdu v konaní o sťažnostiach je to, aby o ochrane namietaného porušenia základného práva alebo slobody nerozhodoval iný súd. Ak existuje taký súd, ústavný súd zásadne nie je oprávnený prijať sťažnosť na ďalšie konanie, pretože tomu bráni ústavný princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy.

Za tejto situácie by na prerokovanie sťažnosti bola daná právomoc ústavného súdu iba v prípade, ak by sťažovateľ tvrdil a preukázal také skutočnosti, ktoré by umožňovali ústavnému súdu postupovať podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde, teda, ak by sťažovateľ tvrdil a preukázal, že podmienku vyčerpania účinných opravných prostriedkov na ochranu svojich základných práv, na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Sťažovateľ tieto dôvody hodné osobitného zreteľa vidí jednak v samotnom rozhodnutí najvyššieho súdu, ktorým mali byť podľa jeho tvrdení porušené jeho základné práva (rozsudok je prejavom absolútnej vedomej svojvôle, je výsledkom opakovaného porušenia základných práv sťažovateľa, nerešpektovania skoršieho názoru vysloveného ústavným súdom a vedomej snahy najvyššieho súdu znemožniť sťažovateľovi domáhať sa náhrady škody voči štátu), a jednak v nákladoch spojených s využitím jeho práva podať dovolanie (ktoré sú vysoké s ohľadom na výšku súdneho poplatku za dovolanie, náklady povinného právneho zastúpenia v dovolacom konaní a ktorých návratnosť je vylúčená).

Ústavný súd je však toho názoru, že dôvody uvedené sťažovateľom mu neumožňujú postupovať podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde a prijať sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v situácii, keď sťažovateľ nevyčerpal pred podaním sťažnosti ústavnému súdu účinné opravné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv poskytuje.

Sťažovateľ v tomto prípade nesplnil zákonom ustanovenú podmienku existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde s ohľadom na charakter dôvodov, ktoré sám uviedol.

Dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde sú prevažne dôvodmi, ktorých existencia sa musí preukázať na strane sťažovateľa a ktoré ospravedlňujú jeho opomenutie využiť účinné prostriedky nápravy pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. Dôvody spočívajúce v nedostatkoch samotného rozhodnutia súdu, ktoré môže byť preskúmané opravnými prostriedkami vo všeobecnom súdnictve a ktorých existenciu priamo predpokladá Občiansky súdny poriadok (napr. v § 238 OSP), keď preskúmanie takýchto rozhodnutí pripúšťa v mimoriadnom opravnom konaní o dovolaní, takýmito okolnosťami hodnými osobitného zreteľa byť nemôžu. To platí aj v prípade, ak by bola opodstatnená domnienka sťažovateľa o tom, že najvyšší súd zaťažil vadou zmätočnosti konanie vedené pred ním vedome.

Pokiaľ sťažovateľ argumentuje výškou nákladov, ktoré by boli spojené s podaním dovolania, tieto náklady vyplývajú z právnych predpisov, a nie sú neprimerané. Ak by sa javili sťažovateľovi ako neprimerané s ohľadom na jeho majetkové pomery, Občiansky súdny poriadok mu umožňuje požiadať o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, prípadne aj o ustanovenie advokáta pre zastupovanie v dovolacom konaní na náklady štátu. Dôvodmi ospravedlňujúcimi nevyužitie účinných opravných prostriedkov preto nemôžu byť ani dôvody spočívajúce v nákladoch spojených s ich využitím. Na tomto závere nemôže nič zmeniť ani tvrdenie sťažovateľa o tom, že aj v prípade jeho úspechu v dovolacom konaní by bolo nemožné získať náhradu trov konania od protistrany. Ak je sťažovateľ toho názoru, že rozhodnutie najvyššieho súdu bolo nezákonné, a ak by sa s týmto názorom stotožnil aj dovolací súd, následkom tohto jeho názoru by bolo zrušenie napadnutého rozhodnutia ako nezákonného s následkami predpokladanými aj zákonom o zodpovednosti za škodu.

Ako vyplýva z uvedeného, sťažovateľ neuviedol dostatočné dôvody na postup podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde a ani ústavný súd ich nezistil. Akceptovanie argumentácie sťažovateľa za tejto situácie by viedlo k tomu, že ústavný súd by neprípustne vstupoval do právomoci všeobecných súdov (predovšetkým najvyššieho súdu).

Ústavný súd preto dospel k záveru, že vzhľadom na to, že neboli naplnené dôvody ustanovené v § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré by mohli preklenúť princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy a založiť právomoc ústavného súdu, je nevyhnutné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ústavný súd o ďalších požiadavkách sťažovateľa už nerozhodoval.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti rozhodol ústavný súd tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. augusta 2011